

Pas a desnivell

Ara que ve l'estiu

De tant en tant, em veig obligat a explicar que escric aquest espai una colla de dies abans de la seva publicació. Les rasons són òbvies, però els resultats, a vegades, poden ocasionar desconcert. Per exemple, en aquest avui que visc ara, el «Mundial-82» encara no ha començat, però serà notícia en curs quan apareguin aquestes ratlles. Ja se sabrà com ha anat la presència de la llengua catalana en la cerimònia inaugural i, en tot cas, quin ús se n'ha fet. Es coneixerà, també, el resultat del primer encontre, l'Argentina-Bèlgica, que pot haver tingut repercussions espirituals en el conflicte de les Malvines.

I en esmentar topades bèliques, se m'acut que també se celebra un «Mundial-82» guerrer. Tenim quatre guerres engegades, la qual cosa suposa la brega de vuit equips, no tan sols amb capitans, sinó amb generals i tot: Anglaterra-Argentina, Iraq-Iran, Israel-Liban i Txad-Líbia. És possible que Síria llenci el seu equip a l'estadi en qualitat d'espontani, sense comptar que hi ha unes quantes esquadres de l'Amèrica llatina que es moren de ganes de competir. Com a notícia encoratjadora —enmig de les desgràcies pertinents— acabo de sentir per la ràdio que les operacions militars a l'Atlàntic meridional es troben paralitzades a causa del mal temps. Com les curses de braus! No deixa de tenir un regust romàntic, de guerra de l'antigor. El cas és —i és el mal— que el públic es distreu amb qualsevol cosa, fins i tot llegint les desgràcies dels altres. Som com criatures, que ensenyant-nos un caramel ens fan empassar a la badoca el medicament amarg. Aquí anem de cara al bon temps, tenim futbol a dojo i qui dia passa, any empeny. Ens queda, d'aquí a la tardor, una treva estival. Després, ja tornarem a preocupar-nos per la sentència impugnada, per veure —poc o molt— si l'entrada a l'OTAN ens podrà estalviar els cops d'estat silvestres, si la LOAPA quedarà estacionada o prosperarà, si hi haurà eleccions avançades i fins a quin punt s'hauran apujat els preus i com quedarà la malmesa economia domèstica. A més, hauré pogut seguir, captivats i atents, els marcadors esportius i els de les guerres que ja tenim i de les que potser vindran. Ah! I ens començaran a anestesiar amb la proximitat del Nadal i les angúnies d'Any Nou i de Reis, perquè el temps passa de pressa i les crisis s'estalonen.

Tanmateix, entre espectacle i espectacle, no seria sobrer que comencéssim a pensar en les properes eleccions. Tant si es precipiten com si s'arriba al terme previst, ens les trobarem al damunt sense gairebé adonar-nos-en. La qüestió afecta els partits, però també els ciutadans en general, que necessiten amb urgència una simplificació d'opcions. Parlo, sobretot, de Catalunya, però no es pot perdre de vista el que ocorre a fora, ni que sigui per allò que és tan de moda dir-ne *test*.

S'accepta que les eleccions per al Parlament d'Andalusia han tingut una gran significació i que modifiquen d'una manera substancial el mapa polític de l'Estat. I ja que ens trobem encabits en la cartografia de les autonomies, trobo que les eleccions andaluses ens haurien de fer reflexionar. No és pas que no hagin estat llargament comentades entre nosaltres, per la premsa editada en català i en castellà, però hi ha una faceta que em fa l'efecte que l'hem deixada passar una mica per alt, com si fos un afer que crema. I és possible que, realment, cremi. Em refereixo a un fet que em sembla sensacional: el *Partido Socialista de Andalucía* va obtenir 2 diputats al Parlament de Catalunya, i només

n'ha obtingut 3 al *Parlamento* andalús. Hi ha, aquí, el símptoma d'una pertorbació greu que, tant o més que a uns partits determinats, afecta el cos electoral. Una massa de ciutadans, més que no pas votar «a favor de», sembla que vagi votar «contra alguna cosa». I aquesta cosa ens afecta plenament, delata uns problema gros que no és, tan sols, una qüestió dels electors, sinó dels grups que aspiren a ésser elegits.

He escrit en més d'una ocasió (tot confessant que són un llec en la matèria) que la responsabilitat principal recau en les nostres organitzacions polítiques. Estic convençut que es van presentar massa dividides i confoses, ens oferiren unes tovalles parades amb molta vaixela i poca vianda. Com que tenim fam endarrerida, penso que el plat principal hauria d'ésser el nacionalisme i després —suposant que algun dia ens deixin menjar de gust— ja parlariem, de sobretaula, d'inclinacions d'esquerra, de centre o de dreta. De fet, si tot anés com caldria, ens ho fariem per temporades, com en totes les democràcies que s'ho valen. Cada opció es veuria obligada a fer mèrits i a guanyar punts. Tots hi sortiríem guanyant. ● PERE CALDERS